

Sněhurka

BYL JEDEN SEDLÁK, jménem Ivan, a žena jeho, jménem Marie; byli už staří a neměli žádných dětí, i rmoutili se pro to velice. Jednou v zimě, když mladého sněhu napadlo po kolena, děti venku lepily z něho sněhuláka a Ivan s Marií dívali se mlčky na ně oknem. Tu se Ivan usmál a povídá: „Pojď, ženo, slepíme si spolu taky sněhuláka.“

„A což?“ řekla stará vesele. „Pojďme, můžeme si k stáru taky zadovádět. Ale nač sněhuláka? Slepíme si raději ze sněhu děťátko, když nám pánbůh nedal živého.“ — „Co pravda, to pravda,“ řekl Ivan, vzal čapku a šel se starou na ohradu. A skutečně začali ze sněhu lepit děťátko; udělali tílko, ručičky, nožičky a přidělali nahoře hroudu jako hlavičku. — „Pomáhej pánbůh!“ řekl kdosi, jda mimo. — „Děkujem

